

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **S. E.**, zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2024, č. j. OAM-90/ZA-ZA11-BA04-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 10. 2024, č. j. 30 Az 7/2024-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 18. 1. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neudělil.

[2] Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl u Krajského soudu v Hradci Králové („krajský soud“). Žalovanému vytkl porušení § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jakož i § 12 a § 14a zákona o azylu a čl. 3 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, nepřihlédl k relevantním okolnostem, a proto nesprávně mezinárodní ochranu neudělil.

[3] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Ve shodě s žalovaným neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobcem tvrzené skutečnosti nemohly založit odůvodněnou obavu z pronásledování v jeho zemi původu. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a § 14 zákona o azylu soud rovněž ve shodě s žalovaným neshledal, žalobce ostatně ani žádné netvrdil. Stejně

tak žalobce netvrdil a krajský soud nezjistil ani skutečnosti odůvodňující udělení mezinárodní ochrany podle § 14a nebo § 14b zákona o azylu.

[4] Rozsudek krajského soudu žalobce („stěžovatel“) napadá kasační stížností, a to z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, („s. ř. s.“). Žalovaný v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu stěžovatele neseznámil s podklady svého rozhodnutí. Stěžovatel sice v průběhu pohovoru po podání žádosti k dotazu žalovaného uvedl, že se práva na seznámení s podklady rozhodnutí vzdává. Žalovaný však stěžovatele nepoučil o obsahu tohoto práva a v době vedení pohovoru shromážděnými podklady pro rozhodnutí ani nedisponoval. Závěr, že takový postup žalovaného je nezákonný, podrobně zdůvodnil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 17. 5. 2023, sp. zn. 41 Az 4/2023. Žalovaný svým postupem porušil rovněž § 4 odst. 2 a odst. 4 správního řádu a zasáhl do stěžovatelova práva na spravedlivý proces.

[5] Kasační stížnost **není přípustná**.

[6] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jež rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[7] Stěžovatel kasační stížnost odůvodnil pouze tím, že řízení před žalovaným bylo stíženo vadou spočívající v odepření práva stěžovatele vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 s. ř. s. Jak stěžovatel sám uvádí v kasační stížnosti, tuto námitku v řízení před krajským soudem neuplatnil. Uplatnit ji však dle svých slov nemohl, neboť teprve v řízení o kasační stížnosti stěžovateli jeho právní zástupkyně vysvětlila obsah práva na seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

[8] Tato argumentace stěžovatele nemůže obstát. Jak již k § 104 odst. 4 s. ř. s. konstatoval Ústavní soud, „[p]o aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze [...] spravedlivě žádat, aby uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponese případné nepříznivé následky s tím spojené, neboť správní soudnictví je založeno na zásadě, že správní soud z vlastní iniciativy nepřezkoumává správní rozhodnutí nad rámec vymezený žalobcem a nenahrazuje žalobcovu iniciativu.“ (náleze ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15).

[9] Dispoziční zásadu (resp. princip vymezeného přezkumu) ovládající řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. nelze zpochybňovat stěžovatelem naznačovaným argumentem, že v řízení před krajským soudem nebyl zastoupen právním profesionálem, tudíž mu nebyl vysvětlen obsah práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ani důsledky vyplývající z postupu žalovaného. Je to žalobce, koho v uvedeném řízení tíží povinnost vymezit žalobní body [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], které až na výjimečné případy vad zohledňovaných z úřední povinnosti utvářejí rámec přezkumu soudu. Nadto již jen pohled na stěžovatelovu žalobu čítající poměrně podrobnou a odbornou polemiku s důvody, pro které žalovaný neudělil

pokračování

mezinárodní ochranu podle § 12 a § 14a zákona o azylu, vede k závěru, že stěžovatel jistě mohl výše uvedenou jedinou kasační námitku uplatnit již v žalobě.

[10] Jelikož kasační stížnost stěžovatele není podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (jako celek) přípustná, Nejvyšší správní soud postupoval podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 téhož zákona a kasační stížnost odmítl.

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2025

Michal Bobek
předseda senátu